

Med datter og Mopa i Nordnorge

Af: Henrik Vang Christensen

Tre en halv uges Mopa-eventyr begyndte den 10. juli 2016.

Den første halvdel af turen var min datter Dorthea på 5 år og jeg alene af sted. Herefter ankom Elsemarie, vores arbejdsramte mor/ hustru, til Tromsø lufthavn, så hun kunne deltage i resten af turen.

Formålet med vores tur var udelukkende:

- At være sammen uden forstyrrelser
- At være i stor natur, hvor der er fred og ro
- At opleve den natur og det dyreliv, der findes nord for polarcirklen

Alle dele blev til fulde opfyldt, og jeg vil ikke tøve med at udnævne turen til at være i særklasse som familietur – i stærk konkurrence med meget mere eksotiske destinationer.

Og lad det være sagt med det samme: At rejse på denne måde med et barn er nemmere end hverdagen hjemme.

Det er i hvert fald vores oplevelse.

Fiskeri, madlavning og dagligdag

En eftermiddag, inden Elsemaries ankomst, sætter vi ud fra havnen i Sjøvegan (50 kilometers fugleflugtslinje nord for Narvik), efter behørig forplejning på en tankstation med dagens obligatoriske is.

Allerede efter en lille times sejlads, fortøjer vi ved en boje i en beskyttet bugt ved en halvø i Salangen fjorden. Der er 20 meter dybt, trods mindre end 20 meter til land. Her, som andre steder, er sigtbarheden i vandet fænomenal. Enkelte steder forsvinder bunden først af syne, når ekkoloddet passerer 10 meter. I øvrigt en underlig fornemmelse, når dybden dropper til 200 meter blot få meter længere ude. Lodrette klippesider – både over og under vandet.

En stærk duft af revling og nåleskov når os i båden. Den totale stilhed brydes af lyden fra silkehaler og kvækerfinker, som jo ellers for begge fuglearter vedkommende udelukkende hører den danske vinter til.

Inden længe breder duften af stegende fiskefilet sig i båden. En torsk på tre kilo måtte lade livet efter få minutters fiskeri, umiddelbart inden vi gik ind til ankerpladsen.

Da Dorthea sover i stævnen og midnatssolen skinner på det snebelagte fjeld Elveskard, på den anden side af fjorden, leger tre marsvin rundt om båden, mens jeg nyder aftenens sundowner (hvis man da kan anvende dette udtryk i midnatssolens rige).

Næste dag fortsætter vi langs kysten, passerer Håkavika, i god vind, sol og godt vejr, indtil vi runder næsset og går ind i Lavangen fjorden.

Her forsøger vi os igen med lidt fiskeri.

Allerede i første forsøg er der hug, hvorefter Dorthea ruller en cirka 10 kilos sej ind (med nogen hjælp, selvfølgelig). Vi slipper den dog, da den er nænsomt kroget (vi tager kun de få fisk vi kan spise, hvilket desværre begrænser fiskeriet meget). Dorthea får dog taget et par billeder, mens hun triumferer: "Det var godt nok en sej, sej".

Da aftensmaden i form af et par mindre torsk er i båden, går vi ind til ankerplads for eget anker med udsigt til havørn i både horisonten og i et stort træ på en nærliggende fjeldside.

Efter en rolig nat med havblik, efterfulgt af en morgen med sopperi i vandkanten i sol og sommer, sejler vi tilbage til vores øde halvø fra dagen før, hvor vi snupper endnu en overnatning.

Først er vi dog i havn i Medby i nogle timer med strandtid og fiskefileter på panden, efterfulgt af badetid i en beskyttet bugt på endnu en ubeboet ø.

Det slidte udtryk "kvalitetstid" kan vist anvendes med god samvittighed.

Sådan går dagene.

I ro og mag.

Forberedelse og sikkerhed

Mine forberedelser forud for turen foregik udelukkende ved at kikke på Google Earth, læse på en del af det Google foreslog, foruden - sikkert det bedste - at stille nogle spørgsmål i relevante, Norske online foraer.

Jeg havde hjemmefra valgt områder, hvor jeg kunne se, at fjordene var smalle og altid indenskærs.

Sikkerhed på turen skulle naturligvis være topprioritet og den begyndte helt klart allerede hjemmefra med forberedelsen.

Der er ingen tvivl om, at når man tager alene af sted med et barn, så fylder sikkerhed betydeligt mere i bevidstheden, end når man sejler en tur alene.

I hvert fald er det tilfældet for mig.

Ikke fordi jeg normalt sløser med sikkerheden, men fordi der bare er en del flere mulige scenarier at være forberedt på, når man også er ansvarlig for et barn i stedet for kun sig selv.

Vi havde reservemotor på hækken på hver eneste sejltur. Undervejs holdt vi øvelser, hvor Dorthea skulle simulere afsendelse af nødsignal på VHF (og betjening af mobiltelefon) for det tilfælde, at hendes far skulle blive ukampdygtig til søs. Og så havde vi ellers masser af benzin, studerede vejrudsigter løbende og tog ingen chancer med sejlads i tvivlsomme vejrudsigter.

Desuden var der selvfølgelig drivanker, nødraketter, nødblus osv., osv.

Når det så er sagt, så kan vejret jo også her (eller specielt her) skifte på få øjeblikke, så selv den bedste forberedelse og planlægning kræver tilpasning.

Kun én gang endte det med sejlads i vejr, jeg egentlig helst ville have været foruden på denne tur.

Vi var undervejs, tilbage til Narvik, efter en tur i Skjomen fjorden. Da vi kom ud af fjorden og drejede mod nordøst i Ofotfjorden kom der en regnbyge og det blæste op fra sydvest til en styrke der lå adskillige gange over de 2 meter per sekund, som vejrudsigten hele dagen havde lagt op til.

De næste tre kvarter med dønningerne direkte agten ind, ville have været et sjovt indslag, hvis jeg havde været alene på tur. Men med to passagerer, turopakning og reservebenzin var de 20 hestekræfter kun lige netop nok til at holde de efterhånden lidt for store bølger fra hækken.

Vi fik ikke motorstop, så oplevelsen gav ingen problemer ud over turens eneste søsyge

Køreturen

Nej, det var ikke for langt at køre.

Ja, vi vil helt sikkert gøre det igen.

Køreturen betragtede vi som en stor del af ferien og det var bestemt en oplevelse vi ikke ville være foruden.

Det er frihed, at kunne stoppe hvor som helst, når som helst, og så gå til ro i båden (eller bag i bilen for vores vedkommende).

Det tog os 4 dage at køre fra det nordvestlige hjørne af Danmark til Narvik – en strækning på 1960 kilometer plus en færgetur fra Frederikshavn til Goteborg. Vi fulgte "Inlandsvägen" op gennem Sverige og drejede til venstre ved Kiruna.

Masser af stop og pauser i løbet af dagen og masser af kilometer om aftenen, efter aftensmaden, hvor Dorthea sov nogle timer i autostolen, inden en holdeplads – gerne ved en tilfældig skovsø - blev valgt for natten.

Hvis man har det som os, at køreturen er en behagelig og oplevelsesrig del af turen, så skal det ikke være en hindring. Men synes man det er et mareridt, der skal overstås, så er det nok værd at overveje sejlads under lidt sydligere himmelstrøg i stedet.

For det ER en lang køretur med en båd på slæb!

Slæbesteder

Den største lære efter turen, er nok angående slæbestedernes placering og brugbarhed. Det vil jeg undersøge grundigere, inden næste tur.

Det var et problem at finde egnede slæbesteder; der var langt i mellem dem, mange var kun brugbare ved højvande, da der ellers var halvanden meter lodret fra kanten og ned til vandet og nogle var så stejle, at søsætning med personbil for traileren ikke kunne komme på tale.

Flere steder var slæbestederne forbeholdt medlemmer af båd klubber eller havneforeninger. Dette var dog intet problem, da vi efter et par telefonopkald altid endte hos en formand eller en havnefoged, som venligt gav lov.

Ankerpladser

Nogle gange var det muligt at overnatte for eget anker i en bugt, men flere gange var det umuligt, da det simpelthen var for dybt.

Mange steder var der permanente ankerpladser, som dog (måske) var forbeholdt ejeren af den private boje. Vi ringede et par gange til telefonnummeret, der stod på bojen, og fik så lov til en overnatning, men de fleste gange var vi så øde steder, at vi tog chancen for en overnatning, med risiko for at måtte flytte sig, hvis ejeren skulle dukke op. Dette skete dog aldrig.

Man skal være opmærksom på bølger fra hurtigfærger, men hvor vi var, gav det ingen problemer.

Landgang på stranden

Der var flere steder, hvor det var muligt at trække båden op på stranden. Det var dog ikke muligt at efterlade båden, da de cirka to meters forskel på ebbe og flod kræver hyppig

"justering", hvis man skal undgå et ufrivilligt ophold indtil næste højvande (eller en båd, der hugger med siden i strandens sten).

En gang i mellem ankrede vi båden nogle meter ude, så længe vi lavede mad på stranden (med anker i begge ender) – men det var få steder, at det var muligt at vade ud.

Oftest var der rigtig langt mellem de steder, hvor det var muligt at komme i land.

Sejleafstande

Jeg ved ikke hvor mange sømil, vi sejlede.

Vi valgte at tage af sted på små ture af 2-5 dages varighed, tilbage til bilen og så videre til et nyt sted. Dette skyldes udelukkende den begrænsede mængde benzin (90 liter) vi kunne medbringe, set i forhold til, hvor langt der ofte er mellem steder, der kan tankes. I hvert fald når man som mig - på en tur som denne - altid vil have godt med reservebenzin i lasten.

Alene ville jeg gerne lave en tur med uafbrudt sejlads fra eksempelvis Narvik til Tromsø – det er helt sikkert muligt.

Bare ikke på denne tur.

Vil du af sted eller har du været af sted?

Uden at jeg på nogen måde vil erklære mig for ekspert, så ring eller skriv, hvis du går med tanker om en lignende tur. Jeg fortæller gerne om det jeg har lært på turen.

Har du selv været af sted på lignende tur i det høje nord, så vil jeg utrolig gerne have råd og tips inden næste tur.

Vi skal nemlig helt sikkert af sted igen!

Henrik Vang Christensen

Mobil: 40 47 84 27

Mail: hvchvchvc@gmail.com